

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

mig at anbefale Lovforslaget, der er vedtaget i det andet høje Ting, til det høje Landstings velvillige og hurtige Behandling.

A. P. Hansen: Det er, uden at jeg i øvrigt har haft Lejlighed til at følge Forhandlingerne i det andet høje Ting, mit Indtryk, at Dønningerne knap har været saa stærke herinde i Anledning af dette Lovforslag om en midlertidig Sukkerordning, som de har været ude paa Landet blandt Roedyrkerne. Jeg synes, der er kommet en mildere Stemning, en mildere Luft om dette Lovforslag, og jeg kan kun takke den højtærede Handelsminister, fordi det er lykkedes ham at tilvejebringe en Ordning som den foreslaaede.

Jeg vil gerne udtrykke Haabet om, at det maatte lykkes dem, der skal arbejde ude i Roemarkerne, at faa et Tillæg til Lønnen for det Arbejde, som de udfører, idet dette Arbejde er af en saadan Beskaffenhed, at det i højeste Grad er paa-krævet, at der ydes et større Vederlag for det.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Nikoline Winther: I de Egne i Danmark, der plejer at dyrke Sukkerroer, saa man med Bekymring og Misbilligelse paa den højtærede Handelsministers Bestræbelser for at holde Sukkerroepriisen fast. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Handelsminister har haft velovervejede Grunde dertil, men alligevel var det ikke acceptable Vilkaar.

Disse forberedende Øvelser skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men skal holde mig til det foreliggende Lovforslag, som er Resultatet af de Drøftelser, der er ført mellem den højtærede Handelsminister og Roedyrkerforeningen, som er gaaet ind for dette Forslag.

Selv om man havde haabet, at dette Danmarks Guld vilde have kastet lidt mere Glans fra sig, maa man vist sige, at den opnaaede Pris er saa god, som man under de forhaandenværende Forhold kunde vente. Da det navnlig har været Transportudgifterne, der har været tyngende for Producenterne paa Grund af Stigningen i Omkostningerne ved Bilkørsel — og Hestekøretøjer er heller ikke gratis, Priserne er steget baade for Vogne, Foder, Hestesko og alt andet —, hilser jeg med Tilfredshed, at Tilskuddet ydes som Bidrag til Transportudgifterne.

Naar saa Vejret arter sig saa uheldigt, som det gjorde i Fjor Efteraar, maa man ikke undre sig over, at Landmanden kan miste Lysten til at dyrke Sukkerroer, og at Landarbejderen helst vil holde sig væk fra de opblødte Marker. Der kræves i høj Grad kvalificeret Arbejdskraft til Arbejdet i Sukkerroerne. Den Byarbejder, der kommer ud maaske med Gymnastiksko paa, er ilde faren og er hurtig færdig, naar han skal trække Roer op. Derfor skal vi have saa meget for Roerne, at de Arbejdere, der skal gøre Sliddet, kan faa en rimelig og god Løn for det, og derfor hilser jeg ogsaa med Glæde, at der er givet Løtte om en yderligere Stigning i Prisen, hvis Arbejdslønnen stiger, hvad jeg regner med den vil.

Som Husmoder vil jeg gerne henstille til den højtærede Handelsminister, at vi igen faar den tidligere Ration af Sukker, 1/2 kg pr. Uge, eller i det mindste faar en tilsvarende Mængde som Syltesukker. Med den nuværende Ration ser man som Landhusmoder med stor Have ikke Udvej for at faa anvendt Havens Produkter. Jeg ved godt, at man kan bruge Henkogning, Raa-syltning og Tilsætning af Syltepulver for at faa Frugten til at holde sig, men det forslaar ikke. Der kræves ikke alene Sukker til Syltning, men ogsaa til Madlavning, og Sukkeret er et saa billigt og saa godt Næringsmiddel, at det i disse Tider, hvor Ernæringsforholdene er vanskelige, ikke bør rationeres unødvendig haardt. Vi har paa den Gaard, hvor jeg bor og er født, siden 1893 hvert Aar dyrket saa mange Roer, at der er oparbejdet gennemsnitlig ca. 75 000 Pund Sukker aarlig, saa man kan nok filosofere over det mærkelige i, at man skal diskutere med sin Husstand om, hvorvidt der maa bruges et eller to Stykker Sukker i Kaffen. Jeg henstiller derfor endnu en Gang til den højtærede Handelsminister, ikke at være for karrig med Sukkerrationen, og navnlig ikke stryge Sukkeret til Marmeladekogning, særlig den af Danske Kvinders Samfundstjeneste iværksatte Marmeladekogning, hvor der ved frivillig Hjælp af Spild- og Vildfrugt oparbejdes store Mængder af Marmelade, som om Vinteren uddeles til Gavn og Glæde for gamle og fattige Mennesker.

Nogle Dyrkere har over for mig rejst det Spørgsmaal, om den tilsagte Støtte gennem Fragttilskud er betinget af, at man dyrker det samme Areal som i Fjor. Jeg vil være taknemmelig for et Svar herpaa af den højtærede Handelsminister.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag.